

tion for at holde den sag varm, men nærme mig en afslutning, og den skal sådan set kun sammenfatte det, regeringen har gjort og vil gøre med den politik, som det finanslovsforslag, vi skal stemme om om lidt, er udtryk for:

Den helt overordnede målsætning har været at få folk i arbejde og gøre et velfærdssamfund som vores danske med vores danske særpræg ikke bare til noget, vi godt kan lide, og ikke bare til noget, som er bedre, end det var før, eller der er andre steder, men også til noget, som er fuldt finansieret, som er langtidsholdbart, og som kan forny sig og klare sig ind i det nye århundrede.

Det er derfor, vi har været så optaget af at vende udviklingen fra gældsætning til gældsnedbringelse og er kommet i gang med det.

Og de første 5 år har været karakteriseret af større beskæftigelse, fornyelse af velfærdssamfundet og forbedring af det danske samfunds konkurrencekraft – i den udvidede betydning, at arbejdsmarkedet er kommet til at fungere bedre, at skattesystemet er kommet til at fungere bedre, at uddannelsessystemet er kommet til at fungere bedre, og at der er blevet investeret i infrastrukturen.

Vi har et mere livskraftigt velfærdssamfund, fordi Danmark er kommet i fremgang: et velfærdssamfund, der er mere springbræt end hængeskøj, et velfærdssamfund, hvor det i et samarbejde med amterne og kommunerne også har været muligt at bruge en del af resultaterne til at rette op på de fejl og mangler, ventetider og forsømmelser, vi har konstateret i den offentlige service, og et velfærdssamfund, hvor vi har kunnet fastholde en høj grad af social tryghed og en god økonomisk udligning og afvise, at vi kun skulle kunne klare problemerne ved at lade folk arbejde sig fattige på lavere mindstelønninger, men også et samfund, hvor vi har en fælles forpligtelse til ikke bare at konstatere, at økonomien hænger meget godt sammen for de fleste, men også i fællesskab at arbejde for, at den sociale sammenhængskraft bliver større, og at der ikke er nogen, der føler sig ghettoiseret, hvad enten det er på boligområdet, eller det er mentalt i bredere forstand.

Det er i virkeligheden den opfattelse af, hvad der er et ordentlig samfund, vi også med denne finanslov sikrer et økonomisk grundlag for at arbejde videre på.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har anmeldt to korte bemærkninger, og derefter vil jeg bede de ordførere, der ønsker ordet i anden omgang, om at markere – først hr. Frank Aaen og derefter hr. Arne Melchior.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Finansministeren sagde, at der er forskel på at forsvare de arbejdsløse og at forsvare retten til at være arbejdsløs.

På den måde kom det jo nærmest til at lyde, som om Enhedslisten forsvarede retten til at være arbejdsløs, og det kan vi ikke helt have hængende på os, da vores hovedkrav i forhandlingerne jo var flere rigtige job til de arbejdsløse.

Og jeg må sige, at jeg stadig væk ikke forstår regeringen, for regeringen krævede, at arbejdsløse skal tvinges til 4 timers daglig transporttid, og det giver altså en arbejdsuge på 57 timer – i dag kan man tvinges til 3 timer, altså i alt 52 timer om ugen, og det må være rigeligt – og den krævede, at man efter et halvt år skulle kunne tvinges ud af sit fag, hvor vi sagde: Jamen kan det ikke være sådan, at hvis faget er håbløst beskæftigelsesmæssigt, må de tilbydes uddannelse?

Men det var ikke nok. Regeringen insisterede på, at signalet om, at der skulle være stramninger for de arbejdsløse, skulle gives.

At det hele faldt på det, synes jeg var en skam, og vi ærgrer os, for det kom der en dårligere finanslov ud af, og der kom også dårligere vand ud af det. Men vi håber da, at vi får mulighed for at gøre det bedre en anden gang, og at det bliver muligt at få tingene til at hænge bedre sammen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan ikke tilbageholde en kort bemærkning til en af mine yndlingsaversioner, en af de få, jeg har i denne sal, nemlig hr. Helge Adam Møller, som i sin korte bemærkning beskæftigede sig med somaliernes antal i Tyskland og i Danmark.

For én ting er, at hr. Helge Adam Møller opgav, at der er 90 millioner tyskere i Tyskland – jeg har nemlig for en halv time siden talt med den tyske ambassade, og det allernyeste tal fra for en måned siden er 81,8 millioner, men når hr. Helge Adam Møller kan få sig selv til at sige, at der er 18 gange så mange tyskere, som